

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG 3239/2019. (X. 17.) AB VÉGZÉSE

alkotmányjogi panasz visszautasításáról

Az Alkotmánybíróság teljes ülése alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

v é g z é s t:

Az Alkotmánybíróság a Kúria Pfv.VI.22.318/2017/7. számú ítélete, valamint a Gyulai Törvényszék 9.Pf.25.035/2017/5. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

I n d o k o l á s

- [1] 1. Az indítványozó természetes személy (Bede-Búza Katalin, a továbbiakban: indítványozó) – jogi képviselője (dr. Törőcsik Attila ügyvéd) útján – 2019. február 21-én az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLII. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. §-a szerinti alkotmányjogi panaszt nyújtott be az Alkotmánybírósághoz, melyben, illetve a 2019. április 8-án benyújtott indítványkiegészítésében kérte a Kúria Pfv.VI.22.318/2017/7. számú ítélete, valamint a Gyulai Törvényszék 9.Pf.25.035/2017/5. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését, mivel azok véleménye szerint ellentétesek az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésével, XIII. cikk (1) bekezdésével, XV. cikk (1) és (2) bekezdésével, XXVIII. cikk (1) bekezdésével, valamint 28. cikkével.
- [2] 2. Az indítványozó egy családi gazdálkodást folytató földműves természetes személy, az alkotmányjogi panasz alapjául szolgáló tényállás a következő volt. Az indítványozó társtulajdonosa egy gyomaendrődi ingatlan, melynek szintén társtulajdonosa volt a Magyar Állam is. Utóbbi a Nemzeti Földalapkezelő Szervezet (a továbbiakban: NFA) útján tulajdoni hányadát – nyilvános pályázat vagy árverés mellőzésével – eladta egy másik, az ingatlanban korábban nem tulajdonos természetes személynek. A mező- és erdőgazdasági földek forgalmáról szóló 2013. évi CXXII. törvény (a továbbiakban: Földforgalmi tv.) 21. §-a értelmében az adásvételi szerződést részint közvetlenül, részint hirdetményi úton közölni kell az elővásárlásra jogosultakkal, akik a polgármesteri hivatal hirdetőtábláján történő kifüggesztést követő naptól számított 60 napos jogvesztő határidőn belül tehetnek az adásvételi szerződést elfogadó – legalább teljes bizonyító erejű magánokiratba foglalt – jognyilatkozatot. Az érintett ingatlan esetében a hirdetmény kifüggesztésére 2016. február 2-án került sor, az elfogadó jognyilatkozat megtételére nyitva álló határidő 2016. április 2-án járt le, az indítványozó pedig e határidő előtt, 2016. március 25-én teljes bizonyító erejű magánokiratba foglalt elfogadó nyilatkozatot tett. E nyilatkozatban az indítványozó a vételi ajánlatot teljeskörűen elfogadta, ezzel elővásárlási jogát gyakorolta, megjelölve, hogy elővásárlási jogát kifejezetten a Földforgalmi tv. 18. § (3) bekezdése, valamint (4) bekezdés a) és b) pontjai alapján mint fiatal földműves és családi gazdálkodó tulajdonostárs gyakorolja. A nyilatkozatot aláírta és tanúkkal is aláíratta, majd továbbította a vevőt képviselő ügyvéd részére, ám az elővásárlási joga gyakorlásával kapcsolatos levelére semmilyen választ nem kapott. Később a vevő tulajdonjogát az ingatlan-nyilvántartásba bejegyezték.
- [3] A későbbi indítványozó 2016. szeptember 26-án a Magyar Állammal mint I. rendű és az eredeti vevővel mint II. rendű alperessel szemben keresetet nyújtott be a Szarvasi Járásbírósághoz, melyben kérte, hogy a bíróság állapítsa meg, hogy az I. és II. rendű alperesek közötti adásvételi szerződés – a felperes elővásárlási jogának megsértése okán – vele szemben hatálytalan, illetve, hogy a szerződés a Magyar Állam és közte mint vevő között jött létre. Az I. rendű alperes a kereset elutasítását kérte; a II. rendű alperes a kérelemnek történő helyt

adást nem ellenezte. A Szarvasi Járásbíróság a 2.P.20.443/2016/6/I. számú ítéletében a felperes kereseti kérelmének helyt adott, és megállapította, hogy az eredeti adásvételi szerződés hatálytalan, egyúttal – a szerződéses vételár kifizetésének feltételéhez kötve – rendelkezett a felperes tulajdonjoga ingatlan-nyilvántartásba való bejegyzéséről is. Indokolásában kimondta, hogy a Földforgalmi tv. 21. § (5) bekezdésének utolsó mondata értelmében „az elfogadó jognyilatkozathoz – az e törvény végrehajtására kiadott rendeletben meghatározottak szerint – csatolni kell az elővásárlási jogosultságot bizonyító okiratokat is”, ez azonban önmagában nem teremt kötelezettséget arra, hogy a tulajdoni lapot és a földműves nyilvántartásba őt bejegyző határozatot is csatolja, társtulajdonosi és földműves családi gazdálkodói minősége ugyanis közhiteles nyilvántartásokban fellelhető, így az kétség esetén az eladó által ellenőrizhető. Jelen esetben tulajdonosi minősége az eladó számára nem lehetett kérdéses, hiszen mindketten az érintett ingatlan társtulajdonosai voltak; földműveskénti nyilvántartását pedig a nyilvántartási száma közlésével igazolta. Mivel a törvény kifejezetten a végrehajtási rendeletben előírt módon való igazolást követeli meg, ilyen rendelet azonban mind a mai napig nem született, így nem létező normatív rendelkezések be nem tartását a felperesen nem lehet számon kérni. Az elsőfokú bíróság szerint az eladó köteles lett volna az adásvételi szerződést az elővásárlási jogát jogszerűen gyakorló, a Földforgalmi tv. 18. §-ában meghatározott feltételekkel rendelkező és ezt a szükséges módon igazoló felperessel megkötni. A felperes nyilatkozatának figyelmen kívül hagyása ezért jogsértő volt.

- [4] Az elsőfokú ítélettel szemben az I. rendű alperes nyújtott be fellebbezést a Gyulai Törvényszékhez, melyben az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a kereset elutasítását kérte. A Gyulai Törvényszék 9.Pf.25.035/2017/5. számú ítéletével a fellebbezésben foglaltaknak helyt adott, az elsőfokú ítéletet megváltoztatta, és a felperes keresetét teljes egészében elutasította. A másodfokú ítélet indokolása szerint a Földforgalmi tv. 21. § (5) bekezdésében megalkotni rendelt végrehajtási jogszabály hiánya nem zárja ki azt az értelmezést, hogy az I. rendű alperes jogszerűen kérje az elővásárlási szándékot bejelentő személytől az elővásárlási joga fennálltának tényleges, okirati igazolását. A végrehajtási rendelet az igazolás benyújtásának módjára vonatkozó szabályokat tartalmazná, melyek a törvényszék szerint is valóban hiányoznak, ám ettől függetlenül maga a törvény előírja az elővásárlási igénnyel jelentkező személy számára azt a kötelezettséget, hogy az igazolásokat a nyilatkozatához csatolnia kell. Az eladónak nem kötelessége magának utánajárnia és ellenőriznie azt, hogy az elővásárlási jogosultságára hivatkozó személy csakugyan jogszerűen lép fel; utóbbi igazolási kötelezettségét maga a Földforgalmi tv. írja elő, és csak az igazolás módjára, de nem magának az igazolásnak a tényére vonatkozó részletes szabályokat utalja kormányrendeleti szintű szabályozásra. Mindezek miatt a földműves nyilvántartásban szereplő nyilvántartási szám feltüntetése nem elég az eladó számára a jogosultság ellenőrzéséhez; jogszerűen igényelte volna tehát az I. rendű alperes a felperestől az őt a földműves nyilvántartásba bejegyző határozat csatolását. Összességében a földműves nyilvántartással kapcsolatban a jogerős ítéletet meghozó másodfokú bíróság azon a véleményen volt, hogy téves a felperes azon hivatkozása, miszerint az eladó Magyar Állam képviselőjében eljáró NFA a felperes földművesi minőségét az általa közölt földműves nyilvántartási szám alapján ellenőrizhette volna, vagy hogy azt kifejezetten ellenőriznie kellett volna, mivel a Földforgalmi tv. 21. § (5) bekezdése értelmében az elővásárlási jogosultságát annak kell igazolnia, aki elővásárlási jogával élni kíván. Mindezek miatt a Földforgalmi tv. 21. § (9) bekezdése értelmében – a Földforgalmi tv. 21. § (5) bekezdésében meghatározott feltételek megsértése, a törvényileg megkívánt okirat csatolásának hiánya miatt – a felperes elfogadó nyilatkozatát olyannak kell tekinteni, mintha az elővásárlási jogát az arra jogosult nem gyakorolta volna.
- [5] A jogerős ítélettel szemben a felperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet, amelyben kérte annak hatályon kívül helyezésével az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását. A kérelem indokolása szerint a jogerős ítélet téves értelmezésével sérti a Földforgalmi tv. 21. § (5) bekezdésében foglaltakat, mert végrehajtási rendelet hiányában, a törvényi rendelkezés alapján nem lehet a jognyilatkozatot alátámasztó dokumentumok csatolását előírni. A végrehajtási rendelet hiánya nem azt jelenti, hogy az elővásárlásra jogosult a földműves mivoltát és tulajdonostársi jogállását éppen a földműves nyilvántartásba vételről kiadott igazolással, illetve az ingatlan hiteles tulajdoni lapjával volna köteles alátámasztani, amennyiben ezen igazolásnak van más módja is. Tekintettel arra, hogy a jogszabályok éppen ezt az igazolási módot nem határozzák meg, ezért bármilyen mód, amely alapján az eladó tényszerűen meggyőződhet arról, hogy az elővásárlási szándékát bejelentő valóban jogosult az elővásárlás gyakorlására, elfogadható kell hogy legyen. Olyan feltételeket támasztani, amely a jogszabályokban nincs benne, jogilag nem lehetséges. A konkrét esetben, ha az I. rendű alperesnek a felperes nyilatkozatának valóságtartalma tekintetében kétsége támadt volna, módjában állt volna a jogosultság fennállásáról a közhiteles ingatlan-nyilvántartás és földműves nyilvántartás adatai alapján meggyőződni.

- [6] A Kúria a jogerős ítéletet nem találta jogszabálysértőnek, ezért a Pfv.VI.22.318/2017/7. számú ítéletével azt hatályában fenntartotta. A felülvizsgálati döntés indokolása szerint az elővásárlási jog gyakorlásával a tulajdonos rendelkezési joga korlátozásra kerül, így ezen elővásárlási jog csak akkor érvényesülhet, ha a joggyakorlás valóban jogszerű. A jogszerűség megállapítása elsődlegesen az eladó feladata. A Földforgalmi tv. 21. § (5) bekezdése értelmében az elővásárlási jogot gyakorló félnek az elfogadó jognyilatkozathoz – a végrehajtási rendeletben meghatározottak szerint – csatolnia kell az elővásárlási jogosultságot bizonyító okiratokat is, ez a kógens jogszabályi rendelkezés azonban nem értelmezhető úgy, hogy a végrehajtási rendelet hiánya miatt az elővásárlási jogot gyakorló félnek nem kell csatolnia semmiféle, az elővásárlási jogát bizonyító okiratot. A végrehajtási rendelet hiánya a Kúria szerint mindössze annyit jelent, hogy az igazolás módja nincs meghatározva, tehát az elővásárlási jogot gyakorló személy belátásától függ, hogy milyen igazolást, igazolásokat csatol; amivel szemben így csupán az az elvárás áll fenn, hogy a bizonyításnak hitelt érdemlő módon kell megtörténnie. A konkrét ügyben az ingatlan tulajdoni lapja nyilvánvalóan az eladó rendelkezésére állt, ám az egyéb igazolások nem, a jogerős ítélet pedig azok csatolásának az elmaradása miatt állapította meg a joggyakorlás nem megfelelő voltát. A Földforgalmi tv. értelmében nem az eladó feladata, hogy (például nyilvántartásokba való betekintéssel) utánajárjon annak, vajon az elővásárlási joggal élni kívánó személyt valóban megilleti-e az elővásárlási jog. Bár a perbeli esetben az eladó a Magyar Állam volt, amelynek a képviselője, az NFA kellő szakapparátussal rendelkezne ennek kiderítésére, de egyrészt ennek a szakapparátusnak nem ez a feladata, másrészt nem minden esetben a Magyar Állam az eladó. Ezért általánosságban igaz, hogy nem feladata az adásvételi szerződést megkötő feleknek annak a felderítése, hogy a kívülálló személy joggyakorlása jogszerű-e, illetve az sem, hogy ők járjanak el külön annak érdekében, hogy az elővásárlási jogára hivatkozó személy tényleges joggyakorlását lehetővé tegyék. Az igénye jogszerűségét bizonyító feltételek meglétének az igazolása az elővásárlási jogot gyakorolni kívánó személy érdekében áll, ezért a törvényi feltételeknek való megfelelést minden tekintetben neki kell biztosítania és bizonyítania. Jelen esetben ez magában foglalja a földműves nyilvántartásba való bejegyzés igazolását is, így az erről szóló határozatot mint a Földforgalmi tv. 21. § (5) bekezdése szerint megkívánt okiratot nyilatkozatához mellékelnie kellett volna. Ennek elmaradása az ő, nem pedig az eladó terhére róható, ezért a jogerős ítéletet meghozó bíróság nem tévedett abban, hogy az e feltételeknek meg nem felelő nyilatkozat eladó általi el nem fogadása az eladó részéről nem jogellenes.
- [7] 3. Ezt követően az indítványozó alkotmányjogi panaszt nyújtott be az Alkotmánybírósághoz a Kúria Pfv.VI.22.318/2017/7. számú ítélete, valamint a Gyulai Törvényszék 9.Pf.25.035/2017/5. számú ítélete ellen, azok alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését kérve. Érvelése szerint a támadott ítéletek ellentétesek az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésével, XIII. cikk (1) bekezdésével, XV. cikk (1) és (2) bekezdésével, XXVIII. cikk (1) bekezdésével, valamint 28. cikkével.
- [8] A B) cikk (1) bekezdésében foglalt, a jogállamiság részét képező jogbiztonság elvéből következő normavilágosság követelményét azért sértik az indítványozó szerint a bírói döntések, mert az elővásárlásra jogosult a jogbiztonság elvéből következően e jogát jogszabály által pontosan körülhatárolt módon kell hogy gyakorolhassa, ami jelen esetben nem történt meg. A XIII. cikk (1) bekezdésében biztosított tulajdonhoz való jog azért sérült, mert kényszerű ok nélkül korlátozták az ítéletek az indítványozó tulajdonszerzését (amely tulajdonszerzéshez kétségtelen jogcíme volt), tekintettel arra, hogy az elővásárlási jog joghatályos gyakorlásához olyan feltételeket írtak elő, amelyek a jogszabályokban nem voltak benne. A XV. cikk (1) és (2) bekezdése szerinti diszkriminációtilalom sérelme abban áll, hogy a vele összehasonlítható helyzetben levő eredeti vevőhöz képest vele mint az elővásárlási jogával élni kívánó potenciális vevővel szemben a bíróságok hátrányos megkülönböztetést alkalmaztak, mivel az eredeti vevőt tulajdonosként az ingatlan-nyilvántartásba bejegyezték, őt pedig nem. A támadott ítéletek az indítványozó szerint az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében biztosított tisztességes bírósági eljáráshoz való jogot azért sértik, mert az indítványozó minden létező törvényi rendelkezésnek eleget tett annak érdekében, hogy az elővásárlási jogát gyakorolhassa, a törvényszék és a Kúria azonban olyan további feltételeket írt elő számára, melyek jogszabályi alapja hiányzott, tekintettel arra, hogy az elővásárlási jog igazolásának konkrét módjára vonatkozó kormányrendelet soha nem készült el. Mivel véleménye szerint megfelelő módon, a vevő számára egyértelműen ellenőrizhetően igazolta elővásárlási jogosultságát, ezért további, jogszabályokon túli feltételek teljesítése nem várható el tőle, azok megkövetelésével tehát a bíróságok – támadott ítéletekhez vezető – eljárása nem tekinthető kiegyensúlyozottnak, „fair”-nek. Végül az Alaptörvény 28. cikkének sérelmét arra hivatkozással állította az indítványozó, hogy a Földforgalmi tv. miniszteri indokolását kifeje-

zetten figyelmen kívül hagyva, az abban foglalt tartalommal ellentétes módon döntött mind a Gyulai Törvényszék, mind a Kúria.

- [9] Mindemellett az indítványozó indítványában kérte a jogalkotó általi mulasztással előidézett alaptörvényellenesség megállapítását is, mivel érvelése szerint a Kormány kifejezett törvényi felhatalmazás ellenére sem alkotta meg a Földforgalmi tv. 21. § (5) bekezdése szerinti, az elővásárlási jog igazolásának módjára vonatkozó részletszabályokat.
- [10] 4. Az Abtv. 56. § (1) bekezdésében előírtak szerint az Alkotmánybíróságnak elsődlegesen az alkotmányjogi panasz befogadhatóságáról szükséges döntenie. Ennek során arra a megállapításra jutott, hogy az alkotmányjogi panasz a befogadás feltételeinek nem felel meg, így érdemben nem vizsgálható.
- [11] Az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésében foglalt jogállamiság elvéből következő jogbiztonság követelménye az Alkotmánybíróság töretlen gyakorlata alapján alkotmányjogi panaszindítványban csak a kellő felkészülési idő követelménye, valamint a visszaható hatályú jogalkotás tilalma vonatkozásában hivatkozható és vizsgálható, a normavilágosság tekintetében nem. Az Alaptörvény 28. cikke pedig úgyszintén nem tartalmaz Alaptörvényben biztosított jogot, pusztán egy értelmezési szabály, mely közvetlenül, önmagában szintén nem lehet alkotmányjogi panasz tárgya. E hivatkozások ezért nem felelnek meg annak az Abtv. 27. § a) pontjában meghatározott tartalmi feltételnek, mely szerint az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogának sérelme következett volna be.
- [12] Az Alaptörvény XV. cikk (1) és (2) bekezdése szerinti diszkriminációtilalom vonatkozásában az indítványozó nem adott elő alkotmányjogilag releváns érvelést, mivel az általa vélt megkülönböztetéssel érintett személyek, vagyis a szerződéses vevő és az elővásárlási jogosultságával élni kívánó személy nem tartoznak homogén csoportba, így alaptörvény-ellenes megkülönböztetésük sem vetődhet fel. Az továbbá, hogy az elővásárlási jogosultságát igazolni képes okirat csatolásának elmulasztása, vagyis a törvényi feltételek teljesítésének elmaradása miatt az indítványozó nem tudott élni elővásárlási jogával, a diszkrimináció alkotmányos tilalmával összefüggésben nem álló kérdés. Úgyszintén nincs jelen ügyben alkotmányjogi relevanciája – az indítványozó érvelése vonatkozásában – az Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdése szerinti tulajdonhoz való jognak, illetve az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése szerinti tisztességes bírósági eljáráshoz való jognak, az indítványozó ugyanis pusztán egy törvényi feltétel elmulasztása következtében előálló helyzet bíróságok általi jogi értékelését, nevezetesen azt a bírósági jogértelmezést támadta, hogy a bíróságok a Földforgalmi tv. 21. § (5) bekezdésében előírt „okirat” csatolását, vagyis a földműves nyilvántartás esetén a reálisan szóba jöhető, e nyilvántartásban való hatósági bejegyzésről szóló határozat mellékelését követelték volna meg az elővásárlási jog joghatályos gyakorlása elismeréséhez. Az indítványozó azt a jogértelmezést vitatja, miszerint ehhez kizárólag e határozat csatolása kell, mert szerinte a nyilvántartási szám feltüntetése is elégséges kellene hogy legyen (és ez alapján maga az eladó lenne köteles utánajárni a földműves nyilvántartásban, hogy e szám valóban az elővásárlási jogával élni kívánó személy földművesi minőségét igazolja). Az okirat tényleges mellékelésének megkövetelése tehát egy egyszerű bírósági jogértelmezés, mely a törvény szó szerinti értelméből, a Földforgalmi tv. 21. § (5) bekezdéséből, illetve az ott szereplő „okirat” csatolásának előírásából is következik, és amely jogértelmezés pusztán azáltal nem éri el az alaptörvény-ellenesség szintjét, hogy a jogszabályhely az okiratok benyújtásának módjára, azaz technikai és eljárási feltételeire és követelményeire vonatkozóan utal egy megalkotandó, ám a későbbiekben a jogalkotó által megalkotni elmulasztott kormányrendelet szabályozására. A bíróságok ugyanis nem az okirat csatolásának nem megfelelő módja, hanem az okirat csatolásának teljes mellőzésének ténye okán állapították meg az elővásárlási jog gyakorlásához szükséges törvényi feltételek nemteljesülését. E kérdésnek tehát alkotmányjogi relevanciája nincs, így a befogadás azon – az Abtv. 52. § (1b) bekezdés e) pontjában meghatározott – feltétele, miszerint az indítványnak tartalmaznia kell (alkotmányjogilag értékelhető, releváns) indokolást arra nézve, hogy a sérelmezett bírói döntések miért ellentétesek az Alaptörvény megjelölt rendelkezéseivel, nem teljesült.
- [13] Összességében az indítványozó alkotmányjogi panaszában a bírói döntések alapjául szolgáló jogértelmezést támadja, a panasz érdemi alkotmányjogi okfejtést nem tartalmaz. Mivel az indítvány a bírói döntések tartalmi kritikáját foglalja magában, ezért az nem veti fel annak a lehetőségét, hogy a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség történt volna, illetve hogy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdéstről volna szó, így a panasz nem felel meg az Abtv. 29. §-ában meghatározott feltételnek sem. A tényállás megállapítása, az ehhez vezető bizonyítékok felvétele és értékelése, valamint a jogszabályok értelmezése a bíróságok, ezen belül is elsősorban a Kúria, nem pedig az Alkotmánybíróság hatáskörébe tartozó kérdés. A bírói gyakorlat

egységének biztosítása szintén nem alkotmánybíróági, hanem kúriai hatáskör, melyet – ha alaptörvény-ellenesség egyébként nem áll fenn – az Alkotmánybíróság nem vonhat el. Az Alkotmánybíróság továbbá már a 3325/2012. (XI. 12.) AB végzésben kifejtette, ezzel kapcsolatos gyakorlata pedig azóta is töretlen, hogy „[a]z Alkotmánybíróság az Alaptörvény 24. cikkének (1) bekezdése alapján az Alaptörvény védelmének legfőbb szerve. [...] [A]z Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panaszon keresztül is az Alaptörvényt, az abban biztosított jogokat védi. Önmagukban [...] a rendes bíróságok által elkövetett vélt vagy valós jogszabálysértések nem adhatnak alapot alkotmányjogi panasznak. Egyébként az Alkotmánybíróság burkoltan negyedfokú bírósággá válna.” {3325/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [13]}

- [14] 5. A fentiekre tekintettel az Alkotmánybíróság a Kúria Pfv.VI.22.318/2017/7. számú ítélete, valamint a Gyulai Törvényszék 9.Pf.25.035/2017/5. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt az Ügyrend 30. § (2) bekezdés *a)* és *h)* pontja alapján visszautasította. Mulasztás megállapításának indítványozására pedig alkotmányjogi panaszeljáráásban az indítványozónak nincs jogosultsága, ezért erről a kérelemről az Alkotmánybíróságnak nem kellett külön döntenie.

Budapest, 2019. október 8.

Dr. Sulyok Tamás s. k.,
az Alkotmánybíróság elnöke

Dr. Balsai István s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Czine Ágnes s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Dienes-Oehm Egon s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Horváth Attila s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Hörcherné dr. Marosi Ildikó s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Juhász Imre s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Pokol Béla s. k.,
előadó alkotmánybíró

Dr. Salamon László s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Sulyok Tamás s. k.,
az Alkotmánybíróság elnöke
az aláírásban akadályozott
Dr. Schanda Balázs
alkotmánybíró helyett

Dr. Szabó Marcel s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Sulyok Tamás s. k.,
az Alkotmánybíróság elnöke
az aláírásban akadályozott
Dr. Szalay Péter
alkotmánybíró helyett

Dr. Szívós Mária s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Varga Zs. András s. k.,
alkotmánybíró

Alkotmánybíróági ügyszám: IV/339/2019.

